

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 5 kwietnia 2023 r. zażalenia A. S. na zarządzenie Prezesa
Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2022 r., sygn. akt DPI
60/21 w sprawie odmowy wyznaczenia pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia
i podpisania wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności
karnej sędzi Sądu Rejonowego w G. - M. P.,
na podstawie art. 10 § 1 oraz art. 27a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o
Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r. poz. 1904 ze zm.) w związku z
art. 128 oraz art. 80 § 2a i 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju
sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r. poz. 2072 ze zw.) oraz art.
437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Pismem, które wpłynęło do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej w dniu 14
stycznia 2022 r. A. S. wniosła o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem
sporządzenia i podpisania wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do
odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Rejonowego w G. - M.P.

Sędzia Sądu Najwyższego Jarosław Sobutka, wykonujący obowiązki
Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej wydał w dniu 15
marca 2022 r. zarządzenie (sygn. akt DPI 60/21), w którym odmówił wyznaczenia A.

S. pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Rejonowego w G. M. P., wyjaśniając, że A. S. nie posiada statusu oskarżyciela publicznego ani subsydiarnego w postępowaniu prowadzonym przeciwko sędzi M. P.

Do Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego w dniu 7 kwietnia 2022 r. wpłynęło zażalenie pokrzywdzonej na ww. zarządzenie. Zaskarżyła ona rozstrzygnięcie w całości, cytując przepisy art. 425 § 2 i § 3 Kodeksu postępowania karnego, podnosząc jego niezgodność z art. 53 k.p.k. łącznie z art. 87 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje,

Zarządzenie winno zostać utrzymane w mocy.

W dniu 9 czerwca 2022 r. została uchwalona ustawa o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 14 czerwca 2022 r., poz. 1259), która weszła w życie w dniu 15 lipca 2022 r. Z dniem wejścia w życie tej ustawy zniesiono Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, a utworzono Izbę Odpowiedzialności Zawodowej. Zgodnie z art. 8 ust. 2 powołanej ustawy sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia jej w życie należące do Izby Dyscyplinarnej przejmują i prowadzi Izba Odpowiedzialności Zawodowej.

Rozpatrywane zażalenie pokrzywdzonej na zarządzenie p.o. Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej nie mogło zostać uwzględnione. Zażalenie nie obaliło bowiem kluczowego argumentu podniesionego w ww. zarządzeniu, tj. braku podstaw do ustanowienia pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Rejonowego w G. M. P. Czyny zarzucane przez pokrzywdzoną sędziemu mają charakter publicznoskargowy, a więc są ścigane z urzędu. Prokurator nie wniósł aktu oskarżenia z zarzutem popełnienia przez ww. sędzię czynu zabronionego. Pokrzywdzona A.S. nie uzyskała również statusu oskarżyciela posiłkowego. Natomiast dopiero skutecznie wniesienie aktu

oskarżenia pozwala na wszczęcie postępowania w sprawie uchylenia sędziemu immunitetu.

Reasumując, Sąd Najwyższy nie dostrzega żadnych merytorycznych podstaw, aby uwzględnić zażalenie wniesione na zarządzenie p.o. Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[SOP]

[ms]